

[Poul Dalsager.]

man kan se, for tiden ikke er udsigt til snarlig ændring i dette forhold. Dermed mener jeg ikke, at man på forhånd ved erklæringer skulle afskære sig fra muligheden af, at Danmark til sin tid i en eventuelt helt anden sikkerhedspolitisk situation end den, vi kender i dag, kunne ønske at være med i et vesteuropæisk forsvar bygget op på samarbejde i De europæiske Fællesskaber. Jeg anser det imidlertid for at være særdeles urealistisk også ud fra den betragtning, der er givet udtryk for fra anden side, at det ville indebære en langt stærkere integration af de europæiske lande end den, de europæiske lande, så vidt man kan se i dag, overhovedet er indstillet på. Europas sikkerhed bygger som sagt på NATO, som har medvirket til at sikre freden mellem øst og vest. Herudover må man erkende, at de vesteuropæiske lande, som tidligere løste problemer sig imellem ved krig eller forsøgte at skabe sådanne løsninger ved krig, gennem De europæiske Fællesskaber har etableret et forum til at klare problemerne ved forhandling. Det må endvidere anses for politisk ønskeligt, at Vesteuropa i højere grad sættes i stand til at klare sine egne økonomiske problemer i fællesskab og samarbejde. Vi ved, at enkeltstater vil komme til kort over for en lang række af den moderne verdens økonomiske foreteelser; hele efterkrigstiden har vist dette. Ikke mindst i Vesteuropa har vi et behov for at erkende det.

Ud fra disse såvel økonomiske som politiske betragtninger vil jeg gerne på den socialdemokratiske gruppes vegne give tilslutning til de to lovforslag, som vi kan anbefale til en velvillig behandling i det høje ting.

Stetter: Denne markedsdebat foregår på grundlag af 2 forholdsvist ordknappe lovforslag, men det ene af dem er som bekendt til gengæld ledsaget af et særdeles omfattende materiale. Debatten føres også på grundlag af udenrigsøkonomiministerens tale her i tinget den 15. marts, og jeg vil begynde med at omtale Færøernes og Grønlands stilling i forhold til De europæiske Fællesskaber.

Disse to emner er ikke omtalt i ministerens tale, og det er forståeligt, al den stund regering og folketing har været af den opfattelse, at områdernes forhold var behandlet og var afklaret. Denne opfattelse gælder

fortsat, hvad angår Færøerne, som har opnået det ønskede forhandlingsresultat, nemlig at den endelige afgørelse træffes af færingerne selv inden udgangen af 1975. Indtil da sker der ikke væsentlige ændringer i samarbejdet mellem Danmark og Færøerne, og hvad der skal ske med dette samarbejde efter 1975, afhænger helt af hjemmestyrets afgørelse og det arrangement, som etableres mellem Danmark, EF og Færøerne.

For Grønlands vedkommende er der derimod opstået en ny situation. Landsrådet har med 8 stemmer mod 7, medens 2 undlod at stemme, vedtaget at opfordre Grønlandsministeriet til at undersøge muligheden for, at tidspunktet for afstemningen i Grønland blev placeret umiddelbart efter den 2. oktober 1972.

Denne rent tekniske ændring kunne naturligvis gennemføres ved en simpel ændring i den grønlandske valglov, men hvorfor skulle den dog det? Såfremt folkeafstemningen i Danmark får et klart udfald — hvad jeg håber og regner med — så får en efterfølgende afstemning på Grønland ingen afgørende betydning. Og såfremt udfaldet den 2. oktober skulle stå på vippen, er det urimeligt at udsætte den grønlandske befolkning for den belastning, som det ville være, såfremt disse få tusinde vælgere skulle afgøre dette store spørgsmål.

Dansk tilslutning til EF har hele tiden omfattet både Grønland og Danmark, og de grønlandske politikere har deltaget i forhandlingsfasen og har tidligere givet udtryk for tilfredshed med resultatet. Den konservative folketingsgruppe har tilsluttet sig den opfattelse, at det er den bedste løsning for Grønland at indtræde som enhver anden del af Danmark med de særordninger, som meget naturligt er opnået for denne landsdel.

Men såfremt dette ønske om en særlig procedure for Grønland i forbindelse med folkeafstemningen er udtryk for, at flertallet i den kompetente grønlandske parlamentariske forsamling ønsker en ændret statsretlig tilknytning til Danmark, så lad os få dette synspunkt frem i lyset. Det kunne jo være ganske interessant på baggrund af den gældende indenrigspolitiske situation, der som bekendt er bestemt af de grønlandske folketingsmedlemmer.

Den konservative folketingsgruppe har